

Advent IV. vasárnapja – C év.

Egy fiatal szerzetes egy flandriai kolostorban azt a feladatot kapta, hogy számos társával együtt egy falikárpit szövésén dolgozzon. Hosszú heteken keresztül minden nap órákon át öltögette a tűjével az aranyfonalat a hatalmas szövet egy pici darabkájaiba: egyik öltés a másik után, aztán megcsomózni, elvágni, újrakezdeni. Mivel a hátoldalon dolgozott, semmit nem látott a kárpit elejéből. Mikor már egy hónapja csak ezt csinálta, s ráadásul csupán egy tenyérnyi darabon, akkor nagyon megunt. Földhöz vágta a tűt és az aranyfonalat, s magából kikelve kiabálta: Mi értelme ennek az egésznek? Mikor lesz már vége? Örületesen fárasztó és unalmas ez a munka, s ráadásul semmi látszatja nincs! Erre a kolostor előljárója kézen fogta, megkerülte vele a csaknem húsz négyzetméteres kárpitot, s a készülő kép elé vezette. A fiatal szerzetes döbbenetesen bámulta az eléje táruló csodát: A napkeleti bölcsek imádásának jelenetét látta, csaknem kész állapotban. A betlehemi istállót, Józsefet, Máriát, a kis Jézust a jászolban, az állatokat, a pásztorokat, és persze a térdre hulló napkeleti bölcseket ajándékaikkal együtt. Látod – szólt az előljáró. Te csak a kép hátoldalát láttad, ezért nem tűnt értelmesnek a munkád. Nézd csak ezt a gyönyörű arany dicsfényt a kis Jézus feje körül: ezt készítetted te hosszú heteken át. Most láthatod a fáradságod eredményét. A fiatal szerzetes arca mosolyra derült, majd a gyönyörűségtől szinte a könnye is kihullott, mint csaknem mindenkié, aki megtekinti ezt a gyönyörű falikárpitot mind a mai napig a Vatikáni Múzeum egyik folyosóján.

„Boldog vagy, aki hitted, hogy beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neked.” Így szól Erzsébet a hozzá érkező Máriához. Hol van még a beteljesülése mindannak, amit az Isten Máriának ígért?? Épp hogy a kezdet kezdetén vannak. Még nem született meg az ígért Messiás, még nem uralkodik Dávid trónján, még nem szabadult meg általa a nép bűneitől. Mindössze egy piciny magzat Mária méhében. Erzsébet mégis boldognak nevezi Máriát – már most, amikor csak elkezdenek teljesülni az ígéretek. És mennyi fájdalom, keserűségen kell még átesnie a beteljesülésig! Nagyon fontos ennek üzenete a számunkra. Egy út értelmességét, helyességét a cél adja meg, ami felé tart. Ha az út végcélja jó, akkor minden egyes lépés jó, ami oda vezet, az egész út. Ha az ember élete a végtelen, örök boldogságba torkollik, akkor már az oda vezető lépések hordoznak valamit ebből a boldogságból, részei ennek a boldogságnak. Akkor is, ha az útviszonyok olykor, vagy talán sokszor kemények, fárasztóak, sok áldozatot követelnek. Jézus ezt mondja: a keskeny, göröngyös ösvény visz az életre. Ha az ember nem hisz Isten ígéréteiben, ami az Ő Országának elnyeréséről, az örök boldogságról szól, ha nem hiszi el, hogy oda valóban Krisztus önfeláldozó életét követve, Isten parancsainak megtartása útján lehet eljutni, akkor könnyen lecsámborog erről a keskeny ösvényről. Ha nem elég fontos nekünk az út végcélja, akkor a rideg útviszonyok visszariaszthatnak annak végigjárásától. Azonban ha hiszünk Isten ígéréteinek beteljesülésében,

mint Mária, akkor életünk nehéz megpróbáltatásai, a hűséges szeretet által megkívánt áldozatok sem riasztanak vissza. Tény, hogy néha belefáradunk a kötelességteljesítés taposómalmába, tény, hogy sokszor nem látjuk, mi értelme a kitartásnak olyan emberek mellett, akik nem viszonzják szeretetünket, nem látjuk, mi értelme a sok áldozatnak, amikor másoktól inkább bántást, meg nem értést kapunk. Azonban Jézus és Mária életének eseményein és beteljesülésén elmélkedve látjuk, hogy igenis van értelme mindennek. Ha a tetteink megfelelnek Isten parancsainak, a Jézus által mutatott példának, akkor helyes irányba haladunk, a boldogság útját járjuk. Sőt, ahogyan Erzsébet mondta Máriáról, már most boldogok vagyunk, mert Jézust hordozzuk, visszük el a világba, a hidegszívű, reménytelen emberek közé. Ez pedig egyrészt megadja életünk értelmét, másrészt pedig meg fogjuk tapasztalni, hogy lesznek emberek, akik szeretetünket viszonzják, értékelik áldozatainkat, örömmel és hálával fogadják az általunk közeledő Krisztust.